

Ираде* (*iradè* (de l'ar. vouloir, décider) ordre, volonté souveraine, décret. *Barbier de Meynard I, 30*) с. с. указъ: На 26 февр. са издаде царско ираде за потвърждение-то на Н. П. Антима за Бъл. Екзархъ. *Л. Д. 1873 р. 286.*

Иргѣнъ* с. м. *тоже что* ергѣнъ: Какво аз бодѣ тѣ зѣмни Тѣй да се бодят иргѣни за Радка, мома хубава. *Д. 12, 20—22.*

Иргѣнувамъ* м. дм. *тоже что* ергѣнувамъ: Него вечеръ момъкъ призвава сичкы свои другары момцы неженены, съ конхъ е дружечно „иргѣновалъ“. *Пк. 111.*

Ирмикъ с. м. манная крупа (син. семолина): 20 оки примикъ—семидалъ; маная крупа по рускы, първое смѣсно брашно, кое излази по ядричко отъ сърдца на пшеница. *Гп. 251.* Дванадесетъ часа нищо да не яде и тогазъ само малко протѣ чорбѣ отъ оризъ или отъ семолинѣ (ирмикъ). *Л. Д. 1872 р. 155.*

Ирмиличе* с. с. (*ширмиликъ*: монета золотая въ 20 *настровъ* *Будаговъ 202 р.*) мелкая серебряная турецкая монета: Годеница-та съ една невѣста излиза на дворъ-тъ съ едно решето кыткы, увити съ ирмилече. *Ч. 18.* Провзлѣзло още едно пиене, и докторътъ билъ сгодѣнъ. Той далъ на момичето пръстенътъ си и десетина едри жалтици, между които са намирало и нѣколко калпави ирмиличета. *З. 195.* Хемъ бѣли пари искамъ ха, ирмиличета да сѣ, зере за вергия други не земѣтъ. *Зк. 82.* Когато бабувахъ, то ми дадохъ двѣ ирмиличета, двѣ бжклици съ вино, една половница съ ракия и една тѣсна и дебѣла карпица. *З. 178.*

Иса ананка с. ж. Отъ Колунъ станафъ во Корча дойдофъ. Во Корча дойдофъ, на каменъ седнафъ. Тога го найде Иса ананка: „Арно те найдофъ, да те опитамъ. Ели вистина дженикъ сѣ сторило Во мирна земя во Морі'о'о?“ *М. 650.*

Исакъ имя собств. Исаакъ. **Исакче** ум. И му даде Господъ чедо, На дете Исакче му кладо'а (име). *М. 29.*

Искавалѣмъ м. дм. отпласяваю: Студентите—изкавалѣтъ бѣсни канкане. *З. 267.*

Искажж м. св. **Исказ(у)вамъ** м. дм. 1) выскажу, высказываю, выражу, выражаю: Догдѣ мамѣ си искаже И се от душа отдѣли. *Д. 4.* Дай му ты лулѣ тютюнъ да ти искаже и майчино-то си маѣко. Сир. дай му пары, да ти даде и майкѣ си и бащѣ си. Казвать за тогова, кой-то за пары сичко си дава. *Ч. 149.* Ние пийдѣ се не изказаваме, а изказваме и изговаряме си мислитѣ български. *Пе. 7—8 р. 13.* Не мѣж да ся стрѣпѣ да не искажж онова, что съмъ видѣлъ. *Л. Д. 1869 р. 141.* Какъ изминувахъ онѣзи джлти приятни дни, едва ли ще